

Amanda Reiszová nadává sama sobě. Na dálnici neměla nikdy najíždět. Všude kolem ní se ve čtyřech pruzích štosují auta. Narazila na odpolední špičku. Nervózně bubnuje prsty do volantu. Sedí uvězněná v dlouhé koloně aut, která se pohybuje šnečím tempem. Přitom musí ke skladišti dorazit dřív, než Ricardo odjede na letiště. Nad zpětným zrcátkem červeně poblikávají hodiny, které jí říkají, že tam musí být do třiceti minut. Za tu dobu to při téhle rychlosti rozhodně nemůže stihnout.

K nejbližšímu sjezdu to má ještě necelý kilometr. Zapne blinkr a předeek auta nasměruje do úzké skuliny, která se v pruhu napravo od ní právě vytvořila. Odpovědí je jí rozčilené troubení aut stojících za ní. Amanda si z toho ale nic nedělá. Postupně, centimetr po centimetru se její auto sune do sousedního pruhu. Ve zpětném zrcátku zahlédne, jak řidič auta jedoucího za ní divoce gestikuluje. Má na sobě bílou košili, kravatu a sako. Řídí nablýskané luxusní auto. Nejspíš je to nějaký úspěšný manažer, který se po náročném pracovním dni těší domů. Za normálních okolností by se cítila trapně a omluvila by se mu mávnutím ruky.

Ale ne dnes.

Dnes se musí co nejrychleji dostat k cíli a nebrat přitom ohled na pocity druhých.

Odstavný pruh napravo od ní je úplně volný. Pro jistotu se několi-

krát podívá do všech zrcátek, aby se ubezpečila, že nikde v dohledu není žádné policejní auto. Pak svůj ucpaný pruh opustí a vjede doprava. Za ní se znovu ozve troubení. Manažera nejspíš pěkně naštvalo, že zatímco on stojí v nekonečné zácpě, ta popelnice před ním si teď klidně jede volným pruhem.

Amanda přišlápne plynový penál až k zemi. Starý motor se k ničemu nemá, ale nakonec se po chvílce hlučného protestování nechá přemluvit, aby zrychlil. Řidiči, kolem kterých projíždí, na ni vrhají vyčítavé pohledy. Ale Amandě je to jedno.

Ke sjezdu z dálnice dojede ani ne za minutu. Provoz na dálničním přivaděči je sice hustý, ale masa aut se alespoň pohybuje vpřed. Amanda přejíždí z pruhu do pruhu, a ne jeden řidič proto musí nečekaně prudce brzdit. Její auto provází dunivý koncert troubení a houkání.

Po téhle trase jela už mockrát. Zná všechny obchody, které lemují silnici. Každou benzinku, každý supermarket, každý stánek s hamburgery, každou pizzerii i každou myčku aut. S Ricardem se sem často vydali uprostřed noci na rychlý nákup nebo si sem celí hladoví přijeli po osmnácti hodinách práce objednat něco nezdravého k jídlu.

To všechno že by najednou mělo patřit minulosti? Amanda má pocit, že již nic nebude jako dřív. Už se nebude vydávat do obchodů těsně před zavírací dobou, už si s nikým nebude nad ohřátou pizzou špitat zamilovaná slůvka, už se nebude nedočkavě těšit na každý nový den a na to, co nového se při své práci dozví. Nechce se smířit s tím, že je se vším konec. Nikdy se snadno nevzdávala. Vždy bojovala až do konce. Její odhodlání však odjakživa mělo jednu vadu: Nikdy nevěděla, kdy je čas se vzdát. Stála si za svým i ve chvílích, kdy bylo naprosto jasné, že už nemá co získat. Taková byla ve školce, ve škole a i na univerzitě.

A teď? Bojuje znovu předem prohranou bitvu? Přestala snad rozumně uvažovat?

To si nehodlá připustit. Tentokrát zachází ve snaze znovu získat Ricardovu lásku hodně daleko. Dál než kdykoliv dřív. S Ricardem to není vůbec jednoduché. A proto se taky na setkání s ním důkladně vyzbrojila. Na to, co bude dělat, jestli její připravená strategie selže, se vůbec neodvažuje pomyslet.

Směrem k průmyslové čtvrti provoz pomalu slábne. Tam je její cíl. Do téhle části města směřuje jen několik nákladních aut, která snadno předjede. S kvílením pneumatik prudce zastaví před jednou z mnoha nízkých budov v této čtvrti, které se velikostí rovnají středně velké tělocvičně. Ulice, která k ní vede, je slepá. Za ní se rozprostírají prázdné louky. Ale už i na nich jsou vyměřené jednotlivé parcely. Nebude to trvat dlouho a louky zmizí. Místo zelené trávy se k nebi budou tyčit další tovární haly. Podniky se musí neustále rozrůstat. Jejich hlad je neukojitelný.

Před nakládací rampou stojí dvě auta. Jedno z nich Amanda dobře zná. Vydechne si úlevou. Přijela včas. Třemi dlouhými kroky vyběhne schody stoupající k nakládací rampě a otevře ocelové dveře vedoucí do haly. Místnost, ve které se ocitne, osvětluje pronikavé neonové světlo. Napravo od ní stojí řada stolů posetá svítícími počítačovými monitory. Všechna pracovní místa jsou prázdná.

Přímo proti ní, na druhém konci haly, se tyčí obrovská černá kovová krychle. Amanda si při pohledu na ni znovu všimne, že krychle neodráží jediný paprsek světla.

Černá díra tady na zemi, pomyslí si. Ricardo trval na tom, aby byl povrch jejich vynálezu vyroben ze stejného kovu, který vojenské letectvo používá na svých nejnovějších neviditelných bombardérech.